

20.9.2015	Radio Slovenija 1	Stran/Termin:	19:00:00
Naslov:	V Prešernovem gledališču prva predstava te sezone	Naklada:	
Avtor:	Tadeja Krečič	Površina/Trajanje:	00:02:39
Rubrika/Oddaja:	RADIJSKI DNEVNIK	Žanr:	POROČILO
Gesla:	PREŠERNOVO GLEDALIŠČE KRANJ, PROTI SEVERNEMU VETRU, VESNA		

ALJA BULIČ: Ta konec tedna, pa tudi že nekaj dni prej, je več slovenskih gledališč na odre postavilo prve predstave te sezone, tudi [Prešernovo gledališče](#) v Kranju. Sinoči smo prvič gledali igro Vsakih sedem valov, avstrijskega pisatelja Daniela Glattauerja, v prevodu Lučke Jenčič in v režiji našega radijskega kolega Alena Jelena. Predstava po dramaturškim vodstvom Marinke Poštrak je nastala v koprodukciji z Mestnim gledališčem Ptuj. Ptujška premiera bo zadnjega septembra. Na sinočnji predstavi je bila Tadeja Krečič.

TADEJA KREČIČ: Daniel Glattauer je z romanom [Proti severnemu vetru](#) in poznejšo dramatisacijo romana postal sinonim za uspešnega pisatelja, prevajanega, branega, priljubljenega. Ljubezenski odnos med Emi in Leom, ki se dogaja izključno preko elektronskih sporočil je [Prešernovo gledališče](#) v Kranju postavilo na oder pred tremi leti, tudi zelo uspešno, z več kot 50. ponovitvami. Nič čudnega torej, da se nova sezona začenja z nadaljevanjem odprtega konca, ki ga je pustila predstava [Proti severnemu vetru](#), ko je Leo zaprl svoj elektronski predal. Vendar kot smo gledali sinoči, Emi svojega korespondenta spet najde, v izmenjavi sporočil pride na dan, da se je Leo umaknil pod pritiskom Eminega moža. To razkrije spodmakne majavo konstelacijo odnosov in elektronska ljubimca vzpostavita resničen odnos. Srečen konec? Novi odprti konec? Kakorkoli že, predstava Vsakih sedem valov, ki ji že zdaj lahko napovemo še in še ponovitev, postavlja pred gledalca izsek iz sodobnih življenj dveh ljudi na funkcionalni stopničasti sceni. Scenografka je Vasilija Fišer, nerazmejeni, neomejeni, saj sta protagonist preko sporočil skupaj in seveda hkrati nista, imata vsak svoj svet in hkrati skupnega. Na zunanjo resničnost ju pripenjajo projekcije posnetkov mest v ozadju in napisi. Ozračju, ki ga podčrtuje glasba, oblikovala jo je Darja Hlavka Godina, dvojni monolog ali elektronski dialog, z režijsko premišljenim stopnjevanjem doseže vrhunec in se prevesi v iztek, ki pa je že po spuščeni zavesi verjetno napoved nečesa novega. Vsakih sedem valov je tekst, ki je za igralca precejšen izziv s svojimi kontradiktornimi gledališkimi legami, vendar sta se [Ves na Slapar](#) in Rok Vihar med njimi dobro znašla. Posebej v drugem delu sta vsak po svoje utelešala gostoto nesrečnega stanja dveh ljudi, nihajočih na tanki črti odločitve, po kateri bo vse drugače.